

Arrest

nr. 92 969 van 6 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 22 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 77 984 van 23 maart 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en weigerde hem eveneens de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 april 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 5 mei 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 mei 2012 werd ten aanzien van verzoeker, een beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag genomen.

Op 29 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 juli 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Eveneens op 2 juli 2012 werd ten aanzien van verzoeker, een beslissing tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag genomen.

Op 28 augustus 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag tot medische regularisatie en stelt dat hieruit blijkt dat hij kampt met ernstige medische problemen en dat hij lijdt aan een zware depressie. Verder stelt hij dat deze zware depressie geattesteerd wordt in het standaard medisch getuigschrift en onderschreven wordt aan de hand van verschillende medische attesten. Verzoeker stelt dat de beoordeling van de beslissing houdende de onontvankelijkheid en de beoordeling derhalve van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling niet werd gedaan door een ambtenaar-geneesheer doch door de dossierbehandelaar die eigenmachtig oordeelt dat de ernst van de ziekte op onvoldoende wijze wordt aangetoond. Verzoeker meent dat zulks niet toekomt aan de dossierbehandelaar.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het standaard medisch attest volledig is ingevuld zoals vereist door de wet. Hij herhaalt dat in zijn verzoekschrift werd aangegeven dat hij onder meer lijdt aan een ernstige depressie. Hij stipt aan dat dit onmiddellijk een appreciatie bevat aangaande de aard van de ziekte alsook haar ernst. Tevens is verzoeker van oordeel dat niet correct werd gemotiveerd. Hij stelt dat een verzoekschrift, het door de wet vereiste medische attest en diverse attesten en verslagen werden overgemaakt, allen verwijzend naar de toestand van onder meer een zware depressie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de

voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat het standaard medisch attest geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in beide middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 29 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van 22 augustus 2012 werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat alle rubrieken van het standaard medisch getuigschrift werden ingevuld, dat in het verzoekschrift/aanvraag werd aangegeven dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie en dat zulks ook geattesteerd wordt in de medische attesten.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Aldus kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn aanvraag/verzoekschrift waarin staat dat hij ernstige fysische problemen heeft en dat hij lijdt aan een zware depressie. Het is duidelijk dat deze gegevens dienen vermeld te worden in het standaard medisch attest (en eventueel de bijgevoegde bijlagen). Het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 11 mei 2012, dat ingediend werd ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevindt zich in het administratief dossier.

Onder de rubriek *“B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag)”* werd het volgende ingevuld:

*“linker onderste lidmaat : uitgebreide oppervlakkige veneuse insufficiëntie, indicatie voor varicectomie
Depressie in verband met familiale moeilijkheden: echtgenote, een zoon en dochter zijn sedert meer dan 6 maanden vermist”.*

Verder wordt naast de medicamenteuze behandeling aangegeven dat een varicectomie nodig is en dat deze behandeling 1 dag ziekenhuis betreft en verder twee weken behandeling. Bij de gevolgen van een stopzetten van de behandeling wordt aangegeven dat het niet duidelijk is wat de gevolgen voor de depressie zullen zijn. Voorts wordt aangegeven dat de depressie dient opgevolgd te worden door een huisarts. De bijgevoegde verslagen bevestigen dat er een indicatie is voor varicectomie en dat verzoeker lijdt aan een depressie. Evenwel wordt nergens in het medisch attest of de bijgevoegde bijlagen geattesteerd dat hij lijdt aan een “zware” depressie.

Uit het voorgaande blijkt onmiskenbaar dat het bijgebrachte standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak vertoont aangaande de graad van ernst van de aandoening. Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij *“B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...)”* enkel wordt vermeld waarin de aandoening bestaat.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris, en het steunt op een correcte feitenvinding, om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de thans genomen beslissing in de ontvankelijkheidsfase de ambtenaar-dossierbehandelaar niet toekomt, daar uit lezing van het hoger vermelde artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in de volgende hypothese:

“3° indien het standaard medische getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen hoeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervoor niet te laten bijstaan door de ambtenaar-geneesheer.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is, noch getuigt van een onjuiste feitenvinding waar de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* op basis van een medisch getuigschrift waarin expliciet gevraagd wordt om een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend”* te geven en waarbij *in concreto*, naast het vermelden van een indicatie voor varicectomie dat

in dagkliniek kan behandeld worden, slechts vermeld werd: *“depressie in verband met familiale moeilijkheden”*, de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker onontvankelijk verklaart om de reden dat *“het standaard medisch getuigschrift van 5 mei 2012 (...) geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte (toont)”*.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei van 2007 werd aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel op de door verzoeker aangevoerde gronden aannemelijk gemaakt. Verzoeker slaagt er immers niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, en evenmin dat *in casu* een beslissing werd genomen waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, laat hij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker zet de wijze niet uiteen waarop de door hem ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Het eerste en tweede middel zijn in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU